विष्णुं त्रिभुवनश्रेष्ठं पूजयामास धर्म्मवित्। ततो हते महावीर्य्ये वृत्रे देवभयङ्करे।
अनृतेनाभिभूतोऽभूच्छक्रः परमदुर्म्मनाः। त्वेशोर्षयाऽभिभूतश्च स पूर्व्वं ब्रह्महत्यया। १२५
सोऽन्तर्माश्रित्य लोकानां नष्टसंज्ञो विचेतनः। न प्राज्ञायत देवेन्द्रस्त्वभिभूतः स्वकल्मषैः।
प्रतिच्छन्नोऽवसच्चाप्सु चेष्टमान इवोरगः। ततः प्रनष्टे देवेन्द्रे ब्रह्महत्याभयार्दिते।
भूमिः प्रध्वस्तसङ्काशा निर्वृक्षा शुष्ककानना। विच्छिन्नस्रोतसो नद्यः सरांस्यनुदकानि च।
सङ्क्षिप्तश्चापि सत्त्वानामनावृष्टिकृतोऽभवत्। देवाश्चापि भृशं त्रस्तास्तथा सर्व्वे महर्षयः।
अराजकं जगत्सर्व्वमभिभूतमुपद्रवैः। ततो भीताभवन् देवाः को नो राजा भवेदिति। १४०
दिवि देवर्षयश्चापि देवराजविनाकृताः। न स्म कश्चन देवानां राज्ये वै कुरुते मतिं।
इति श्रीमहाभारते उद्योगपर्व्वणि सेनोद्योगपर्व्वणि वृत्रवधे नवमोऽध्यायः ॥९॥
॥ शल्य उवाच ॥ ऋषयोऽथाब्रुवन् सर्व्वे देवाश्च त्रिदिवेश्वराः। अयं वै नहुषः श्रीमान् देवराज्येऽभिषिच्यतां।
तेजस्वी च यशस्वीच धार्म्मिकश्चैव नित्यदा। ते गत्वा त्वब्रुवन् सर्व्वे राजा नो भव पार्थिव।
स तानुवाच नहुषो देवानृषिगणांस्तथा। पितृभिः सहितान् राजन् परीक्षन् हितमात्मनः।
दुर्ब्बलोऽहं न मे शक्तिर्भवतां परिपालने। बलवान् जायते राजा बलं शक्रे हि नित्यदा। १४५
तमब्रुवन् पुनः सर्व्वे देवा ऋषिपुरोगमाः। अस्माकं तपसा युक्तः पाहि राज्यं त्रिपिष्टपे।
परस्परभयं घोरमस्माकं हि न संशयः। अभिषिच्यस्व राजेन्द्र भव राजा त्रिपिष्टपे।
देवदानवयक्षाणामृषीणां रक्षसां तथा। पितृगन्धर्व्वभूतानां चतुर्व्विषयवर्त्तिनां।
तेज आदास्यसे पश्यन् बलवांश्च भविष्यसि। धर्म्मं पुरस्कृत्य सदा सर्व्वलोकाधिपो भव।
ब्रह्मर्षींश्चापि देवांश्च गोपयस्व त्रिपिष्टपे। अभ्यषिच्यत राजेन्द्र ततो राजा त्रिपिष्टपे। १५०
धर्म्मं पुरस्कृत्य तदा सर्व्वलोकाधिपोऽभवत्। सुदुर्लभं वरं लब्ध्वा प्राप्य राज्यं त्रिपिष्टपे।
धर्म्मात्मा सततं भूत्वा कामात्मा समपद्यत। देवोद्यानेषु सर्व्वेषु नन्दनोपवनेषु च।
कैलासे हिमवत्पृष्ठे मन्दरे श्वेतपर्व्वते। सह्ये महेन्द्रे मलये समुद्रेषु सरित्सु च।
अप्सरोभिः परिवृतो देवकन्यासमावृतः। नहुषो देवराजोऽथ क्रीडन् बहुविधं तदा।
शृण्वन् दिव्या बहुविधाः कथाः श्रुतिमनोहराः। वादित्राणि च सर्व्वाणि गीतञ्च मधुरस्वनं। १५५
विश्वावसुर्नारदश्च गन्धर्व्वाप्सरसां गणाः। ऋतवः षट्च देवेन्द्रं मूर्त्तिमन्त उपस्थिताः।
मारुतः सुरभिर्व्वाति मनोज्ञः सुखशीतलः। एवञ्च क्रीडतस्तस्य नहुषस्य दुरात्मनः।
सम्प्राप्ता दर्शनं देवी शक्रस्य महिषी प्रिया। स तां सन्दृश्य दुष्टात्मा प्राह सर्व्वान् सभासदः।
इन्द्रस्य महिषी देवी कस्मान्मां नोपतिष्ठति। अहमिन्द्रोऽस्मि देवानां लोकानाञ्च तथेश्वरः।
आगच्छतु शची मह्यं क्षिप्रमद्य निवेशनं। तच्छ्रुत्वा दुर्मना देवी बृहस्पतिमुवाच ह। १६०
रक्ष मां नहुषाद्ब्रह्मंस्त्वामस्मि शरणं गता। सर्व्वलक्षणसम्पन्नां ब्रह्मंस्त्वं मां प्रभाषसे।
देवराजस्य दयितामत्यन्तसुखभागिनीं। अवैधव्येन युक्तां चाप्येकपत्नीं पतिव्रतां।